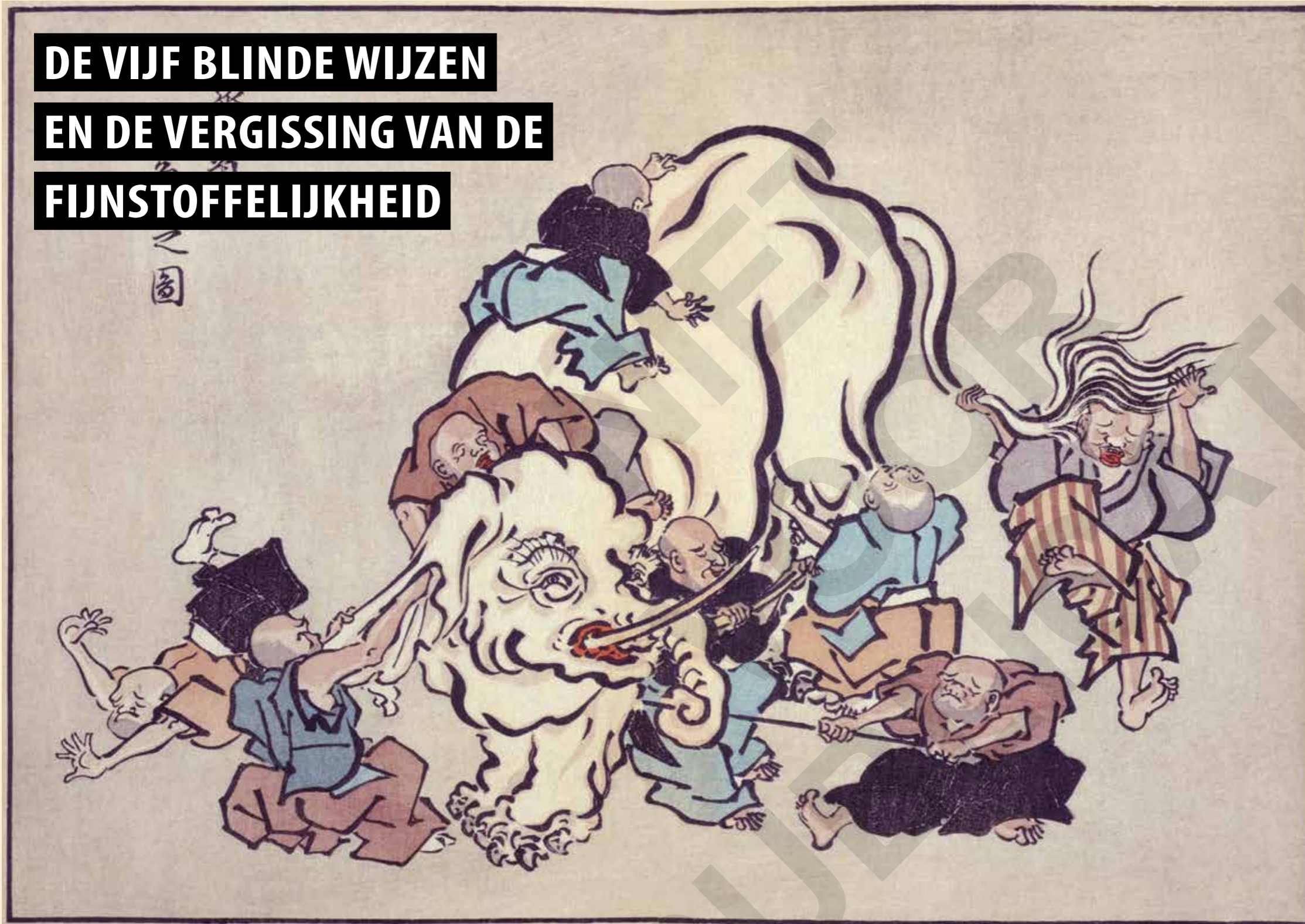

DE VIJF BLINDE WIJZEN EN DE VERGISSING VAN DE FIJNSTOFFELIJKHEID

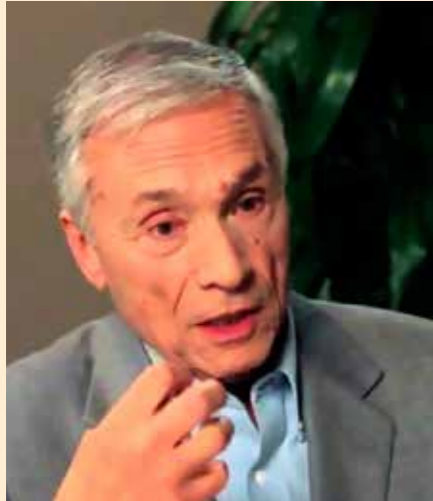

Blinde monikken onderzoeken een olifant, Hanabusa Itchō, ukiyo-e print (1652–1724).

Het is eigenlijk allemaal doodsimpel en iedereen kan het; op afstand dingen zien (*remote viewing*), gedachten lezen, van dingen weten voordat ze gebeurd zijn. We zijn hard op weg naar een wereld waarin subtiele energie heel gewoon is. Energie die je aan water kunt laten 'zien', dat het vervolgens kan 'onthouden'.

Ik zag een lezing van de Russische fysicus Yury Kronn over zijn onderzoeken naar wat hij subtiele energie noemt en ik bestudeerde het werk van Russell Targ over ESP (*extra sensory perception*), oftewel buitenzintuiglijke waarneming. Beide bronnen zijn het waard om gelezen en bekeken te worden. Omdat het heel erg nodig begint te worden dat we gaan begrijpen en erop vertrouwen dat wij het zijn die deze vermogens hebben en dat je daar geen supermens voor hoeft te zijn. Steeds meer en steeds vaker blijkt dat al de geheime en verborgen informatie, waar we zo hard naar op zoek zijn, heel gewoon en alledaags is. Wat ons in de weg zit is de kooi, het vlechtwerk van de standaard overtuiging. Het is het oude patroon, met oude woorden en oude betekenissen, die ons verwart. De moeilijkheid is dat we 'het nieuwe' proberen te vatten in de taal van 'het oude'.

Ik maak hieronder een uitstapje om dit te verhelderen en zo iedereen te helpen om zichzelf te bevrijden van dit juk. Ik vertel van de parabel van de blinde wijzen. Ik leg uit dat veel denkmodellen over de werkelijkheid (enorme) gaten vertonen en dat er soms de gekste oplossingen worden verzonnen om ze in stand te houden. Vaak zonder dat we het weten. Zodra je de fundamenteen onderzoekt waarmee we de werkelijkheid uitleggen, kom je vanzelf bij de nieuwe mogelijkheden. Ik sluit af met een Hathor boodschap over 'tijdlijn-springen'. Een van de vele nieuwe 'gewone' dingen die we allemaal normaal én doodsimpel zullen gaan vinden.

Yury Kronn

**DE MENSELIJKE
GEEST IS IN STAAT
LEVENSENERGIE
TE STUREN EN TE
INSTRUEREN OM TE
DOEN WAT ZIJ WIL.**

Russell Targ

Yury Kronn en Russell Targ

Russel Targ is als ex-CIA agent en natuurkundige vooral geïnteresseerd in de menselijke mogelijkheid van buitenzintuiglijke waarneming. Hij stelt aan het eind van zijn loopbaan nuchter vast dat het een doodnormaal menselijk talent is, dat je kunt ontwikkelen. "Ik heb dat gedaan en het is door iedereen te doen. Je kunt er duizenden dollars voor neertellen, maar je kunt het ook met onze gratis iPhone app. Train je ESP en zie het voor jezelf." Hij richtte een instituut op in Stanford (Stanford Research Institute/SRI), dat onderzoek doet naar helderziende vermogens. Zijn onderzoek naar 'remote viewing' werkte hij in de praktijk uit bij de CIA. Hij publiceerde zijn bevindingen in het gerenommeerde blad *Nature*, en in diverse andere tijdschriften.

Yury Kronn vond na jaren onderzoek de 'vital force technology' uit.¹ Zonder hier in te gaan op de technische bijzonderheden; zijn apparaat kan subtiele energiepatronen registreren en vastleggen op een drager. Een soort opname-apparaat dat 'herinnering' kan vastleggen in bijvoorbeeld water. Denk hierbij aan de sneeuwvlokken van Dr. Masaru Emoto en het werkveld van de bio-resonantie. Na veertig jaar onderzoek is Yury Kronn, inmiddels 80 jaar oud, ervan overtuigd dat alles wordt bepaald door onbekende en nauwelijks begrepen energieën.

Zijn verhaal begint in 1976, achter het IJzeren Gordijn in Moskou. Yury Kronn werkt als natuurkundige aan een Instituut voor Radiotechniek en Elektronica en legt de laatste hand aan zijn proefschrift. Een collega vertelt hem over experimenten die elders in het instituut worden gedaan met twee vrouwen die beschikken over paranormale vermo-

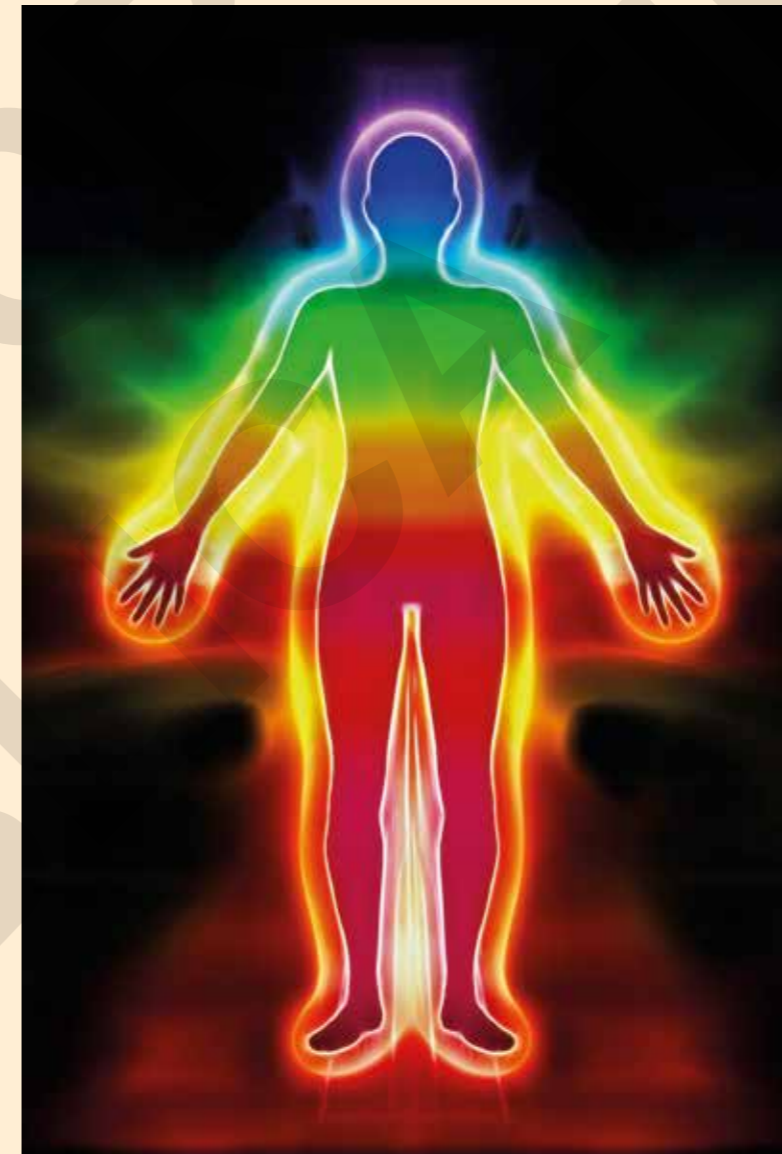
gens. Zij blijken in staat te zijn objecten met hun geest te verplaatsen en teksten te lezen die verborgen zijn achter metalen platen. In zijn daarop volgende eigen onderzoeken ontdekt Kronn dat de Oude Wijzen altijd al wisten dat levenskracht de drijvende en ordenende kracht achter het hele Universum is en dus van vitaal belang voor de mens, aangezien die kracht doorwerkt tot in elke cel van het lichaam. 'We kunnen die vitale levensenergie niet direct zien. We kunnen haar niet meten. Maar we weten dat zij bestaat, omdat we de effecten ervan op levenloze materie en levende wezens kunnen waarnemen. Zij beïnvloedt onafgebroken alles wat er is', vertelt Kronn in een van zijn lezingen. En volgens Russell Targ² is de meest alledaagse, normale en meest vanzelfsprekende eigenschap van subtiele energie de interactie ervan met het bewustzijn. De menselijke geest is in staat levensenergie te sturen en te instrueren om te doen wat zij wil. Dat vermogen stelde de vrouwen uit het eerder genoemde experiment bijv. in staat voorwerpen te verplaatsen. Kronn beschrijft de proeven in China, die overtuigend aantonen dat subtiele energie invloed heeft op materie. Targ vertelt over zijn eigen ervaringen bij de CIA, waar het de gewoonste zaak van de wereld was om met deze energie te werken. Hij somt zelfs de geheime missies op waarbij ESP de reden van het succes was.³

Hun experimenten, zowel die van Targ als die van Kronn, leveren overtuigend bewijs op, maar sluiten nergens aan bij het heersende paradigma van de reguliere natuurwetenschap. Aan de ene kant daarom volledig belachelijk gemaakt en verbannen, aan de andere kant een doodnormaal gegeven waarmee je kunt genezen (Kronn) en dat je op eigen kracht gemakkelijk kunt trainen (Targ).

De standaard visie

Wat we bij de geboorte van ver en ergens anders meenemen in dit leven, is voor iedereen heel moeilijk uit te leggen. Dat komt in eerste instantie omdat we als pasgeborene nog niet kunnen praten. Maar ook en bovenal omdat we uiteindelijk een taal leren spreken die niet de onze is. We moeten uitdrukking geven aan onze herinneringen in een ons aangeleerde taal. Een taal die al van alles en nog wat betekent.

In het westerse esoterische denken komt de overtuiging voor dat de mens, behalve het fysieke zichtbare lichaam, ook een andere lichamelijke vorm heeft, die is opgebouwd uit een andere substantie dan de gewone stof. In veel culturen – het gewone zichtbare lichaam (ook na de dood) – beschikt over een fijnstoffelijk lichaam. Lichaam en ziel zijn namelijk zo verschillend van aard, dat zij zonder een tussenschakel geen contact kunnen hebben.

In de geschiedenis van het filosofisch denken zijn er diverse karakteristieke beelden gebruikt en benamingen gehanteerd voor die fijnstoffelijke vorm en tussenschakel. In de westerse cultuur zijn hiervoor de termen: het Ka (Egypte), ochêma (neo-platonisten), pneuma (Aristoteles), soma pneumatikon (de apostel Paulus), aura (New-Age denken), etherisch lichaam (theosofie/antroposofie) en fijnstoffelijk lichaam in gebruik. Het fijnstoffelijk lichaam vertoont overeenkomsten met wat in sommige tradities het qi-lichaam wordt genoemd en in bepaalde yoga tradities het prana-lichaam of het etherisch lichaam. De standaardvisie gaat er dus allereerst vanuit dat er een ziel bestaat, naast het lichaam. Maar ook dat er naast het materieel fysieke lichaam nog 'iets anders' is. Zowel de ziel en 'dat andere' zijn gescheiden van het materiële. Vandaar de puzzel hoe ze op elkaar kunnen inwerken. (én de vaststelling in de natuurwetenschappen, dat dat onmogelijk is). Vervolgens worden vaak gemakshalve alle andere culturele benamingen voor 'dat andere' met elkaar gelijkgesteld. Het qi-lichaam, het prana-lichaam en het ka-lichaam.

Door het scheiden van lichaam en geest hebben we een probleem, dat we graag in stand hebben willen houden. Dus alles wat we te pakken konden krijgen voerden we in dat denkbeeld in, om het 'op deze wijze' te kunnen blijven denken. Chinezen kennen geen scheiding tussen lichaam en geest, en hun qi-lichaam is daarom ook niet hun 'oplossing' voor 'ons' probleem. Hetzelfde geldt voor het prana- en ka-lichaam.

Al sinds de Griekse Oudheid is onze cultuur op zoek naar de bouwstenen van alles. Het is een zoektocht in het materiële, het raadsel van causaliteit, met een super analytische blik. Steeds kleiner en steeds dieper worden de dingen opgedeeld en werden de oosterse - zowel Chinese als Indiase - beschrijvingen van 'dat andere' op deze wijze uitgelegd. Het beroemde voorbeeld is de verwarrende vertaling van het model van de vijf fasen,

VOLGENS DE CHINEZEN IS ALLES ENERGIE EN IS MATERIE EEN 'SLOME VERTALING/KRISTALLISATIE' VAN DEZE ENERGIE.

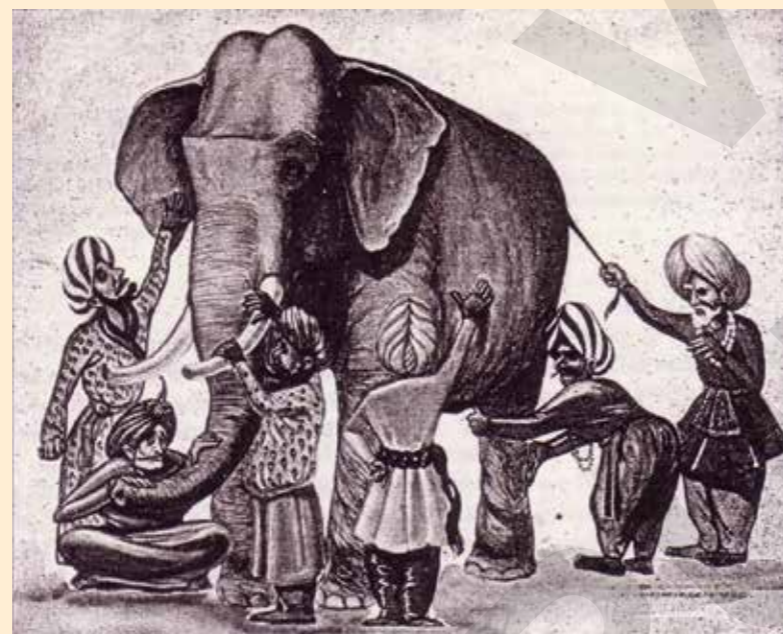
dat nog vaak genoeg wordt vertaald als de vijf elementen (naar het Griekse model van de elementen). Maar vele oosterse wijsgeren waren niet aan het zoeken naar de meest elementaire deeltjes; zij waren gefascineerd door beweging en dat is een heel andere bril waardoor de werkelijkheid betekenis kreeg. Zij keken vroeger als het ware door de 'verkeerde' kant van de verrekijker. In plaats van dat zij steeds meer detail zochten, wilden ze een steeds groter overzicht hebben, een wijdere blik. Wat de oude Egyptenaren, Chinezen en Indiërs bedoelden en dachten, is vaak tot ons gekomen door de bril van de oude Grieken en vrijelijk vertaald door de esoterische genootschappen in de 19^e eeuw in Europa. Zo werden de theorieën en modellen uit het oosten in een materialistisch wereldbeeld gevlochten. En daardoor hebben wij ze tot *onze* ideeën over bewustzijn, aura, chakra, meridianen, qi en prana gemaakt.

Volgens de chinezen is alles energie en is materie een 'slome vertaling/kristallisatie' van deze energie. Energie is een woord uit onze taal en houdt verband met elektriciteit en lading. De chinezen zeggen 'qi' en dat is niet hetzelfde. Bewustzijn, emotie, gedachten zijn allen specifieke bewegingen van deze energie. Er bestaan geen soorten energie, alleen soorten bewegingen. De qi gaat omhoog of omlaag, naar binnen of naar buiten, maar het blijft dezelfde qi. Verschillen zijn hooguit relatieve verschillen, nooit absoluut. Er is altijd schaduw in het licht en er is altijd licht in de duisternis. Zowel licht als donker kunnen niet zonder elkaar, ze voeden elkaar, komen uit elkaar voort. Een slak heeft een Yin beweging, sloom en langzaam. Een mens is daarbij vergeleken

Yang, gaat zwaaiend met de armen, rennend en hollend door het leven. Een paard is ook Yang, energiek en snel. Maar vergeleken met het paard is de mens Yin, langzaam, sloom en lui, zittend achter zijn bureau. De mens is dus Yin én Yang tegelijk, afhankelijk van de vergelijking. Yin en Yang zijn geen verschillend spul. Er is geen scheiding, dus ook geen medium nodig om de scheiding op te heffen. Om een andere metafoor te gebruiken: je maakt licht in je huis door het lichtknopje 'aan' te doen. Er is geen donkerknopje om het donker 'aan' te doen.

Blinde wijzen

Uit de parabel van de blinde wijzen is hier veel over te leren. De vertelling is heel oud, waarschijnlijk van Indiase oorsprong, maar werd in allerlei religies gebruikt en duikt ook op in onze cultuur. Al deze verhalen hebben hetzelfde recept. Neem een olifant, laat hem betasten door vijf of zes blinde wijze mannen die niet weten dat er een olifant staat, die ook niet weten wat een olifant is, en laat ze onafhankelijk van elkaar tot een oordeel komen over wat zij aantreffen. De verhalen zullen erg van elkaar verschillen en alleen wanneer ze allemaal goed naar elkaar luisteren kunnen ze zich een beeld vormen van hoe een olifant er werkelijk uitziet. Nummer één voelt een poot en stelt dat het een zuil is, dus een gebouw. Nummer twee betast de slurf en stelt dat het om een slang moet gaan. En zo de volgende, die of een staart of een buik of een oor voelt.

Met het verhaal wordt vaak bedoeld dat je verschillende perspectieven op de werkelijkheid kunt hebben. Dat je er goed aan doet om je in het perspectief van de ander te begeven om tot betere communicatie te komen. En dat alle perspectieven bij elkaar opgeteld de waarheid tot gevolg heeft. Of dat hoeveel perspectieven je ook probeert te maken, er nooit één de werkelijkheid helemaal kan omvatten. Er zijn natuurlijk ook andere redenen waarom dit verhaal gebruikt wordt. Maar geen enkele vertelt van de tribune die op enige afstand van de olifant en de wijzen staat. Uit het zicht blijft de menigte die óp die tribune zit. Een publiek dat duidelijk wél kan zien. Zij zijn het immers die zien dat de wijzen een olifant betasten. Zij zijn het ook die een beetje smalend kunnen vaststellen dat blinde wijzen echt blind zijn. En dat deze wijzen zo overtuigd zijn van hun eigen gelijk, dat er van alles gedaan moet worden om hen tot enige vorm van overeenstemming te laten komen. Wat er dus ontbreekt aan het verhaal zijn wij zelf, de toeschouwers die al hebben gezien dat het om een olifant gaat.

We kunnen dit verhaal gebruiken om te begrijpen in wat voor warboel we zitten. Want in onze werkelijkheid zijn wij de blinde wijzen. Wij zijn het zelf die de wereld proberen te begrijpen, zonder die goed te kunnen zien. Met andere woorden: wij weten helemaal niet dat er een olifant voor onze neus staat. Deze vergissing is snel gemaakt als je kijkt naar het volgende voorbeeld.

Holle, bolle, platte en groeiende aarde

Er is een verbluffende parallel te trekken met onze opvattingen over de Aarde, waarbij in dit verhaal de olifant de Aarde is en wijzelf de blinde wijzen. Alleen in 'ons' verhaal is er geen tribune, waar wij alziend toeschouwer zijn van dit toneelstukje. Ik maak een korte samenvatting, elk deel heeft een voetnoot voor meer gedetailleerde informatie. En laat ik vooraf zeggen dat ondanks dat één van de vier ons standaardmodel is en dat met de jaren – en met veel geld – dit model overtuigingskracht heeft gekregen, de andere drie bij nadere bestudering uiteindelijk net zo overtuigend zijn.

Allereerst het standaard model: de Aarde is een bolletje dat draait om de Zon. De Zon en alle planeten en sterren

zijn ook bolletjes en draaien allemaal om elkaar heen, net zoals elektronen om de kern in een atoom cirkelen (wat ze overigens helemaal niet blijken te doen). Zo in het klein, zo in het groot. Dit ondanks de vele onopgeloste problemen die dit model heeft. Problemen die zo groot zijn, dat je er het schaamrood van op je kaken krijgt. Om dit model van de werkelijkheid 'kloppend' te houden met de observaties is er een noodgreep toegepast. Wetenschappers hebben zwarte materie en zwarte energie bedacht. En niet zo'n klein beetje ook. Om dit model in stand te houden is er, naast de bekende hoeveelheid zichtbare materie, maar liefst 96% onzichtbare materie nodig. Verbijsterend om te bedenken dat wetenschappers dit een geloofwaardige oplossing vinden.⁴

Het is daarom niet zo vreemd dat er een groeiende belangstelling is voor het model van de platte Aarde – en ik moet zeggen; met zeer aantrekkelijke argumenten.⁵ Het model beschrijft de Aarde vooral vanuit onze eigen directe ervaring, n.l. dat we geen bolling kunnen zien. Geen gebogen horizon, vanaf het strand of vanuit een vliegtuig. Geen verdwijnende kerken met alleen het puntje van hun dak boven de bolling en geen bolle Maan. En met één van de meest aantrekkelijke experimenten die iedereen zelf kan uitvoeren: neem een voetbal en beschijn hem met een lamp. Je zult zien dat het er door schaduwwerking als een bol uitziet. Kijk dan vanavond eens naar de zogenaamde bolle Maan en zie dat het een platte schijf is.

Daarnaast is er het model van de holle Aarde. Niet alleen veelvuldig gebruikt in allerlei fantasieverhalen en sprookjes, maar ook zeer kundig onderbouwd met historische feiten. Zo is er een ingang in de zuidpool, maar ook her en der over de Aarde verspreid bevinden zich in- en uitgangen. Het holle Aarde model is daarmee niet zo maar een alternatieve opvatting over de fysieke vorm van de Aarde. Ze gaat ook uit van bewoners die daar leven en hun interactie met ons. Het model verhaalt over deze ontmoetingen, zowel van hen met ons als omgekeerd. Veel van wat er plotseling is verdwenen, of ontstaan in historisch en cultureel opzicht, houdt hiermee verband.⁶

Als vierde het model van de groeiende Aarde. Een model dat niet veel mensen kennen, maar ook dit is een zeer aantrekkelijk model. Het geeft oplossingen voor zaken die zonder deze uitleg onoplosbare puzzels blijven. De argumenten vóór dit model zijn ook hier hard en goed onderbouwd.⁷ Van alle argumenten en oplossingen noem ik er drie. Door je de Aarde als een ballon voor te stellen en je voor te stellen dat je die langzaam opblaast, wordt ze groter. De buitenschaal is niet groot genoeg voor deze groeiende bol, vandaar het schuiven van de continentale platen. Het tweede en derde argument gaan beide over zwaartekracht. De beste oplossing voor de mogelijkheid van het bouwen van piramides en Incatempels is het feit dat er ooit minder zwaartekracht was. Een kleinere Aarde heeft minder zwaartekracht. De enorme stenen waren veel makkelijker te verplaatsten omdat ze vele malen minder wogen. En een aanvullend argument hiervoor leveren de dinosaurussen. Zoals we ze nu zien, deze torenhoge dieren met hun enorme poten, kunnen ze niet hebben geleefd. Vanwege de aardse zwaartekracht is het onmogelijk voor dieren om groter te zijn dan een olifant. Een dinosaurus zou doodgedrukt worden door zijn eigen gewicht.

En wat is nu waar?

De zogenaamde waarheidsvinding; het proces van het vinden van de waarheid. De manier die de wetenschap gebruikt is het 'als-dan' principe. Maar de uitgebreide versie van de disclaimer wordt er niet vaak bij gedaan. Want de volledige tekst is; *als* het waar is dat dit-of-dat, *dan* mogen we concluderen dat zus-of-zo aan de hand is. Iets is dus waar tot het tegendeel is bewezen. Omgekeerde bewijslast heet dat. Als er in de wetenschap wordt beweerd dat iets bewezen is, wordt er eigenlijk gezegd; "we hebben nog geen tegenbewijs gevonden, dus houden we het voorlopig maar zo". Maar óf er ook werkelijk geen tegenbewijs is, heeft veel te maken met of je het kunt of wilt zien. Met andere woorden, waarheid is wat in je kraam te pas komt. Toen de Grieken wilden weten wat de essentie van materie was, gingen ze er voor het gemak vanuit dát er materie is. En dat doen we heden ten dagen nog, ondanks alle tegenbewijzen, die er toch echt inmiddels wel zijn. Zo wordt er nog steeds naar het deeltje gezocht (in Cern, met veel mensen en veel geld) dat verantwoordelijk is voor de zwaartekracht - hoe ridicul het ook klinkt om naar deeltjes te zoeken die deeltjes bij elkaar houden.

DOOR HET 'MAKEN' VAN EEN PROBLEEM, DAT ER HELEMAAL NIET WAS, HEBBEN WE ONSZELF OPGEZADELD MET HET MOETEN OPLOSSEN VAN DAT PROBLEEM.

Om nu het nieuwe te kunnen zeggen. Moeten we ons herinneren en dit uitleggen in de woorden van vandaag. We zitten, zou je kunnen zeggen, tegen wil en dank, opgescheept met een model van de werkelijkheid dat we helemaal niet willen. We kunnen niet zoveel met een model dat allerlei gekoppelde lichamen nodig heeft en vervolgens niet kan uitleggen hoe ze op elkaar inwerken. Met als gevolg dat je in de hedendaagse standaard fysica vooral kunt zien wat er nodig is om een foute theorie 'waar' te laten zijn. Hier kun je goed zien hoe ver wetenschappers willen gaan om de standaard opvatting 'waar' te houden. Maar de serieuze antwoorden komen daar niet vandaan.

Blinde mannen en een olifant, Ohara Donshu, Edo periode (vroeg 19de eeuw), Brooklyn Museum

Terug naar de blinde wijzen

In de Indiase parabel kun je je verdiepen in de idee dat je ieders perspectief nodig hebt om het geheel te kunnen zien. Maar ik liet daarbij zien dat we dan een fundamenteel oordeel over het hoofd zien. Namelijk dat we er al vanaf het begin vanuit gaan dat er een olifant staat en dat de optelsom uiteindelijk, logisch bij een olifant uitkomt. Maar hoe zou je dat moeten zien bij de vier modellen van de Aarde? Zijn het werkelijk vier verschillende perspectieven, zoals in de parabel van de olifant? Hoe tel je de argumenten op, als je niet weet wat de werkelijkheid werkelijk is? Want in onze moderne discussie is er geen tribune met toeschouwers, die wél kunnen zien hoe het zit.

Door het 'maken' van een probleem, dat er helemaal niet was, hebben we onszelf opgezadeld met het moeten oplossen van dat probleem. Doordat we alles materieel zien, weten we niet hoe we 'al het andere' moeten uitleggen en weten we niet hoe dat op elkaar invloed kan hebben. Daarom is het fijnstoffelijke, het subtiele, het nieuwe probleem geworden. Zoals in de standaard wetenschap het model blijkbaar over 4% van de Kosmos gaat, en de resterende 96% erbij gefantaseerde zwarte energie is. Energie die we niet kunnen zien of meten. En voor we het goed en wel beseffen zijn we op zoek naar die 96%. Alsof die bestaat! En daar zit de diepe vergissing.

Want de 'foute fysica' heeft donkere materie nodig om 'waar' te zijn. Zoals we zelfstandig ons fysieke lichaam hebben gescheiden van ons 'geestelijke' lichaam. Zonder het verkeerde model van die 4% heb je geen 96% verzonnen spul nodig. En als je het lichaam niet van de ziel of de geest scheidt, heb je geen medium, geen fijnstoffelijk lichaam nodig. En dan heb je ook die 96% fantasie-energie niet nodig om te bewijzen dat wij met ons lichaam heel subtiele en magistrale dingen kunnen doen. Met

andere woorden: dan is wat wij werkelijk kunnen doen niet afhankelijk van gefantaseerde onmeetbare en onzichtbare energie!!

Tijdlijn-springen

Ik las er voor het eerst over bij Tom Kenyon, die channelde een bericht door van de Hathors. Dit is een soort multidimensioneel wezen dat bestaat uit kleur en frequenties. Veel van hun verhalen gaan over golven en licht, muziek en kleuren. Maar veel van hun opmerkingen gaan ook over de bijna onmogelijkheid om ons iets uit te leggen in onze 3D taal. Dat we het allemaal al kunnen, niet alleen in potentie, en dat we worden tegengehouden door de patronen waarin we gevangen zitten. Ik vind die opmerking terug bij zowel de eerder genoemde Russel Targ als bij Yury Kronn.

Al deze gedachten, inclusief die van de Hathors, gaan over non-lokaliteit. Ik bestudeerde dat via het gedachtegoed van Kozyrev en zijn spiegel. En omdat wij het nu eenmaal alleen kunnen begrijpen met 3D taal, materieel en causaal, leggen deze bronnen het allemaal op een soortgelijke manier uit. Beschouw dus voor het gemak tijd als het aloude fluïdum, het spul dat in de zogenaamde 'lege' ruimte zit. Tijd kun

Blinde mannen en een olifant

je zien als een stroom, die wordt uitgezonden door sterren.⁸ Er is dus niet één bron van tijd. Dat is ook de reden dat het niet gelijkmatig uitstroomt in het heelal. Er is hier en daar meer of minder van, er zijn stroomversnellingen en ophopingen, er zijn ook naast elkaar bewegende stromen. Deze naast elkaar gelegen stromen zou je ook verschillende tijdlijnen kunnen noemen. En de vraag is: “als je de macht had om van de ene naar de andere tijdlijn over te stappen, zou je dat dan doen?”

ALS JE DE MACHT HAD OM VAN DE ENE NAAR DE ANDERE TIJDLIJN OVER TE STAPPEN, ZOU JE DAT DAN DOEN?

Wanneer je de Aarde kunt zien als een platte schijf, dan beïnvloedt je waarneming de realiteit. Op dat moment blijf je de werkelijkheid wel door je vijf gewone zintuigen waarnemen, maar je kunt ook door de illusie (van de zintuigen en de zintuiglijke werkelijkheid) heen kijken. Door het activeren van ons subtiele energielichaam kunnen we met ons bewustzijn onszelf bewegen. Oppakken en verplaatsen in ruimte en tijd. Niet dat we daar al heel bedreven in zijn, maar het kan. Dat betekent dat als we het hier niet meer zien zitten, we ons boeltje kunnen oppakken en vertrekken. Dat is in essentie het tijdlijn-springen.

Zo kun je leven in een wereld vol leugens en bedrog. Of in een wereld van onvoorwaardelijke liefde. In deze dimensionele versies van de waarheid spreken de Hathors niet van perspectieven op één zogenaamd zelfde werkelijkheid. De Hathors stellen vast dat (weer in de parabel van de blinde wijzen) er geen olifant bestaat, maar dat we hem verkiezen te maken. Je kunt ook springen naar een tijdlijn waarin het een hert is.

Je kunt dit met het bewustzijn van je fysieke lichaam als volgt begrijpen. Neem, als voorbeeld, twee tijdlijnen. Eén tijdlijn waarbij de voorspelling van planetaire uitzuivering en vernietiging uitkomt (zoals door zo velen wordt beweerd) en één andere tijdlijn die naar een nieuwe toe-

komst loopt. Beide tijdlijnen bestaan al en kun je waarnemen. Op eigen kracht en intentie kun je tijdlijn-springen. Je zou er goud geld mee kunnen verdienen als je het voor iemand anders kon regelen. Maar dat is niet zo, je moet het helemaal zelf doen.

Voor willekeurig tijdlijn-springen zijn we nog niet zover. We kunnen dus ook nog niet op commando van hot naar her vliegen; niet door de ruimte en niet door de tijd. Maar als (zoals nu) de unieke kans zich voordoet dat er twee of meer tijdlijnen samenvallen, rakelings langs elkaar scheuren, of een soort van knooppunt vormen, dan hebben we genoeg in huis. We zijn immers niet alleen een materieel lichaam, we zijn multidimensioneel; tijd en ruimte zijn geen barrières. Targ zegt daarom ook niet voor niks: “het is doodeenvoudig en iedereen kan het leren”. Het is gewoon een kwestie van trainen. En van Kronn kun je tot slot leren dat ‘ons’ (lichaams)water zich alles her-innert, en dat we de oude taal helemaal niet nodig hebben om het nieuwe te kunnen. ✕

Meer over **Piet Vergunst**: jouwkoers.com en pietvergunst.com

NOTEN:

1. <http://www.vitalforcetechnology.com> en ook <http://www.energy-medicine.org>
2. The Reality of ESP - A Physicist's Proof of Psychic Abilities - ISBN 9780835608848
3. Kijk voor beide op mijn Youtube kanaal. (waar ??? -S.) In het mapje 'bioveld' staan de lezing van Kronn en de banned TadTalk van Targ.
4. <https://futurism.com/facts-obvious/> en ook <http://nerdist.com/8-reasons-we-know-the-earth-isnt-flat/>
5. <https://flatearthscienceandbible.wordpress.com/2016/02/08/top-ten-undeniable-flat-earth-proofs/>
6. <http://humansarefree.com/2015/09/13-pieces-of-evidence-supporting-hollow.html>
7. <http://www.dinox.org/expandingearth.html>
8. ?????????? geen verwijzing - S.